

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 181.350 van 19 maart 2008

G./A. 165.602/VI-16.994

In zake:

- 1. de vereniging zonder winstoogmerk ASSOCIATION FRANCOPHONE D'INSTITUTIONS DE SANTE,**
afgekort als AFIS,
- 2. de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid LE CENTRE HOSPITALIER REGIONAL DE LA CITADELLE,**

die woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Jean BOURTEMBOURG, advocaat,
Zwitserlandstraat nr. 24,
1060 Brussel,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Sociale Zaken en Volksgezondheid,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre LEGROS en Mr. Jérôme SOHIER, advocaten,
Emile De Motlaan nr. 19,
1000 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 29 augustus 2005 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk ASSOCIATION FRANCOPHONE D'INSTITUTIONS DE SANTE, afgekort als AFIS, en de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid LE CENTRE HOSPITALIER REGIONAL DE LA CITADELLE de nietigverklaring vorderen van het koninklijk besluit van 13 juni 2005 tot wijziging van het koninklijk besluit van 7 juni 2004 tot vaststelling van de voorwaarden om te worden aangewezen als universitair ziekenhuis, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 juni 2005;

Gelet op arrest nr. 150.894 van 28 oktober 2005, waarbij de vordering tot schorsing wordt afgewezen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure dat de verzoekende partijen op 15 december 2005 hebben ingediend;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer DELVAX, auditeur bij de Raad van State, opgemaakt op grond van artikel 12 van de algemene procedureregeling;

Gelet op de beschikking van 5 februari 2007, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gezien de brief van 6 februari 2007 die de advocaat van de verzoekende partijen aan de Raad van State heeft gericht;

Gezien de laatste memorie van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 4 februari 2008, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 5 maart 2008;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Sandrine WATTHEE, loco Mr. Jean BOURTEMBOURG, advocaat, die voor de verzoekende partijen verschijnt, en van Mr. Martin BASSEM, loco Mr. Pierre LEGROS en Mr. Jérôme SOHIER, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van de heer DELVAX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende juridische feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. In de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, staat onder meer het volgende:

" Titel I. - Algemene bepalingen

HOOFDSTUK I. - Toepassingsgebied en begripsomschrijvingen

(...)

Afdeling 3. - Universitaire ziekenhuizen

Art. 4. Met het oog op de toepassing van deze gecoördineerde wet worden als universitaire ziekenhuizen, universitaire ziekenhuisdiensten, universitaire ziekenhuisfuncties of universitaire zorgprogramma's beschouwd, deze welke, gelet op hun eigen functie op het gebied van patiëntenverzorging, het klinisch onderwijs, het toegepast wetenschappelijk onderzoek, de ontwikkeling van nieuwe technologieën en de evaluatie van de medische activiteiten, voldoen aan de voorwaarden gesteld door de Koning en door Hem als dusdanig worden aangewezen op voorstel van de academische overheid van een Belgische universiteit met een faculteit geneeskunde met volledig leerplan.

(...)

TITEL II. - Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen

HOOFDSTUK I. - Oprichting

Art. 18. Bij het Ministerie van Volksgezondheid wordt een Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen opgericht die tot taak heeft advies uit te brengen omtrent alle problemen van het ziekenhuiswezen die, ingevolge artikel 5 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, tot de nationale bevoegdheid zijn blijven behoren.

De bevoegdheden van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, zoals bedoeld in deze wet, worden uitgeoefend, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 154 en 154ter van de wet van 29 april 1996 houdende sociale bepalingen.

HOOFDSTUK II. - Afdelingen programmatie, erkenning, financiering.

Art. 19. De Raad bestaat uit drie Afdelingen :

a) een Afdeling programmatie die, benevens de adviezen voorzien in de artikelen 22, 23, 25, 27, 28, 39, 40, 45 en 108, als opdracht heeft advies uit te brengen over alle problemen inzake de programmatie van ziekenhuisvoorzieningen en inzake de toepassing van de programmatie met betrekking tot de ziekenhuizen waaromtrent de nationale overheid beslissingsbevoegdheid heeft;

b) een Afdeling erkenning die, benevens de adviezen voorzien in de artikelen 5, 6, 38, 43 en 68, als opdracht heeft advies uit te brengen over alle problemen inzake de werking van de ziekenhuizen en inzake de erkenning of sluiting van ziekenhuizen waaromtrent de nationale overheid beslissingsbevoegdheid heeft;

c) een Afdeling financiering die, benevens de adviezen voorzien in de artikelen 46, 79, 88, 93, 94, 97, 98, 99 en 103, als opdracht heeft advies uit te brengen over alle problemen die zich in het kader van deze gecoördineerde wet

stellen met betrekking tot de financiering van de ziekenhuizen. De Afdeling financiering adviseert omtrent de kostprijselementen voor de zorgprogramma's. De Koning kan de Afdeling erkenning en de Afdeling programmatie samenvoegen tot een Afdeling erkenning en programmatie. In voorkomend geval neemt deze nieuwe Afdeling de taken over van de Afdeling erkenning en van de Afdeling programmatie.

(...)

TITEL III. - Programmatie, financiering en erkenning van ziekenhuizen

(...)

HOOFDSTUK III. - Erkenning van ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten

Afdeling 1 - Normen

Onderafdeling 1. - Algemene normen.

Art. 68. De ziekenhuizen moeten de normen naleven, welke worden bepaald door de Koning, na advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling erkenning, te hebben ingewonnen.

Deze normen hebben betrekking op :

1/ de algemene inrichting van de ziekenhuizen; hiertoe kan de Koning normen bepalen onder meer met betrekking tot de vereisten inzake het minimumactiviteitsniveau van het ziekenhuis, het soort of de soorten van zorgprogramma's het soort of de soorten van ziekenhuisdiensten, de administratieve, technische en medisch-technische diensten en de minimale capaciteit aan bedden per ziekenhuis, eventueel rekening houdend met de aard van de activiteiten van de ziekenhuizen;

2/ de inrichting en de werking van elk soort van diensten; hiertoe kan de Koning normen bepalen onder meer met betrekking tot minimumvereisten inzake de capaciteit aan bedden, de technische uitrusting, het medisch, paramedisch en verplegend personeel, en tot het activiteitsniveau;

3/ de organisatie van de verstrekking van dringende geneeskundige verzorging, in samenwerking met het geneesherenkorp, onverminderd de bepalingen van artikel 9 van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de geneeskunst, de verpleegkunde, de paramedische beroepen en de geneeskundige commissies.

Onderafdeling 2. - Bijzondere normen.

Art. 69. Bijzondere normen kunnen vastgesteld worden :

1/ voor de universitaire ziekenhuizen en hun diensten;

2/ voor de diensten die voldoen aan eisen van speciale bekwaming in de niet-universitaire ziekenhuizen;

3/ voor groeperingen, fusies en associaties van ziekenhuizen, zoals deze door de Koning nader worden omschreven.

4/ voor de vestigingsplaatsen van de ziekenhuizen, zoals deze door de Koning nader worden omschreven.

(...).".

2. Bij het koninklijk besluit van 7 juni 2004 is bepaald aan welke voorwaarden moet worden voldaan om als universitair ziekenhuis te worden aangewezen.

In dat koninklijk besluit staat onder meer het volgende:

" Artikel 1. Ziekenhuizen worden door Ons bij toepassing van artikel 4 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, als universitair ziekenhuis aangewezen wanneer deze aan de volgende voorwaarden voldoen:

1/ uitgebaat worden door een universiteit die beschikt over een faculteit geneeskunde met volledig leerplan of door een andere rechtspersoon die door de universiteit is belast met de uitbating van het ziekenhuis of die hiertoe is aangeduid bij wet of decreet en die in de bestuursorganen ten minste drie leden telt die de universiteit vertegenwoordigen;

2/ beschikken over een medische staf waarvan:

a) de ziekenhuisartsen benoemd of aangeduid worden na advies van de faculteit geneeskunde;

b) ten minste 70 % van de ziekenhuisartsen, uitgedrukt in voltijdse equivalenten, verbonden zijn door een arbeidsovereenkomst of statutair benoemd zijn door de universiteit, het ziekenhuis of beiden en tegelijkertijd voltijds en, voor wat hun klinische werkzaamheden betreft, exclusief in het ziekenhuis of in opdracht van het ziekenhuis in dienst zijn;

3/ onder de medische en medisch-technische diensthoofden, ten minste 70 % houders van een academische aanstelling tellen;

4/ voor het geheel van het ziekenhuis de verbintenistarieven toepassen onder de voorwaarden die in de nationale overeenkomst geneesheren-verzekeringsinstellingen van toepassing zijn op de geneesheren die er zich toe verbonden hebben deze tarieven na te leven en, bij ontstentenis van een dergelijke nationale overeenkomst, voor het geheel van het ziekenhuis de tarieven toepassen die als basis dienen voor de tegemoetkoming van de ziekteverzekering, volgens de voorwaarden die in de laatste nationale overeenkomst geneesheren - verzekeringsinstellingen van toepassing zijn op de geneesheren die er zich toe verbonden hebben de tarieven van deze overeenkomst na te leven;

5/ aan de patiënten topreferentiezorg kunnen aanbieden naast normaal specialistische zorg, teneinde specifieke pathologieën met de vereiste expertise en infrastructuur te behandelen;

6/ deelnemen aan de opleidingsfunctie van de faculteit geneeskunde waarmee het ziekenhuis verbonden is, met name voor wat betreft:

a) de algemene klinische opleiding;

b) de vorming en opleiding in de evaluatie van de kwaliteit van de medische zorg, in de beste klinische praktijk en in nieuwe technieken, rekening houdend met de vereisten van de evolutie van de medische wetenschap en een adequate communicatie tussen de arts en de patiënt, evenals een doelmatige aanwending van de middelen;

c) de voortgezette vorming voor reeds erkende huisartsen en erkende specialisten;

7/ actief zijn op het gebied van het klinisch onderzoek, de ontwikkeling en de evaluatie van nieuwe medische technologieën, evenals de evaluatie van medische activiteiten;

8/ om reden van expertise medewerking verlenen aan beleidsondersteunende activiteiten en wetenschappelijke programma's.

(...)"

3. Bij het bestreden koninklijk besluit van 13 juni 2005 is een artikel 1bis in het voornoemde koninklijk besluit van 7 juni 2004 ingevoegd. Die bepaling luidt als volgt:

" Ziekenhuisdiensten, ziekenhuisfuncties en zorgprogramma's die worden uitgebaat door een ander ziekenhuis dan een universitair ziekenhuis, bedoeld in artikel 1, kunnen door Ons als universitaire ziekenhuisdienst, universitaire ziekenhuisfunctie of universitair zorgprogramma worden aangewezen, mits:

1/ de academische opdrachten zoals bedoeld in artikel 4 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, mede worden uitgevoerd door de bedoelde ziekenhuisdiensten, ziekenhuisfuncties en zorgprogramma's;

2/ de diensthoofden van bedoelde aangewezen ziekenhuisdiensten, ziekenhuisfuncties en zorgprogramma's houder zijn van een academische aanstelling;

3/ de medische staf in de bedoelde ziekenhuisdiensten, ziekenhuisfuncties of zorgprogramma's voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 1, 2/;

4/ de bedoelde ziekenhuisdiensten, ziekenhuisfuncties of zorgprogramma's beantwoorden aan de in artikel 1, 4/, 5/, 6/, 7/ en 8/, gestelde voorwaarden;

5/ het ziekenhuis dat bedoelde universitaire ziekenhuisdienst, ziekenhuisfunctie of zorgprogramma exploiteert, aan één van de volgende voorwaarden voldoet:

a) ten minste een lid van de bestuursorganen van de in a) bedoelde faculteit geneeskunde en ten minste een lid van het universitair ziekenhuis dat hiervoor academische opdrachten uitvoert, zijn lid van de bestuursorganen van bedoeld ziekenhuis;

b) ten minste twee leden van de bestuursorganen van de in a) bedoelde faculteit geneeskunde zijn lid van de bestuursorganen van bedoeld ziekenhuis.

Indien het eerste lid, 5/, niet toegepast kan worden omwille van een wettelijke of decretale regeling die betrekking heeft op het bestuursorgaan van het betrokken ziekenhuis, wonen bedoelde personen de vergaderingen van de bestuursorganen van het bedoelde ziekenhuis bij met raadgevende stem."

4. Het bestreden koninklijk besluit van 13 juni 2005 is "opgeheven" bij een koninklijk besluit van 17 november 2006 tot wijziging van het voormelde koninklijk besluit van 7 juni 2004.

Dat koninklijk besluit, dat bekendgemaakt is in het Belgisch Staatsblad van 8 december 2006, is tien dagen later in werking getreden.

Tegen de uitvoering van dat koninklijk besluit is een vordering tot schorsing ingesteld, die bij arrest nr. 170.971 van 9 mei 2007 is afgewezen;

Overwegende dat de advocaat van de vereniging zonder winstoogmerk ASSOCIATION FRANCOPHONE D'INSTITUTIONS DE SANTE, afgekort als AFIS, op 6 februari 2007 de volgende brief gericht heeft aan de Raad van State:

" Aangezien het koninklijk besluit van 13 juni 2005 tot wijziging van het koninklijk besluit van 7 juni 2004 tot vaststelling van de voorwaarden om te worden aangewezen als universitair ziekenhuis opgeheven is bij het koninklijk besluit van 17 november 2006 tot wijziging van het koninklijk besluit van 7 juni 2004 tot vaststelling van de voorwaarden om te worden aangewezen als universitair ziekenhuis, universitaire ziekenhuisdienst, universitaire ziekenhuisfunctie of universitair zorgprogramma (B.S. 8 december 2006), heeft ze besloten afstand te doen van haar beroep tot nietigverklaring, op voorwaarde dat de "opheffing" definitief wordt (...)";

Overwegende dat afstand van geding wegens machtsoverschrijding, zoals bepaald bij artikel 59 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, gedefinieerd wordt als een uitdrukkelijk afzien van het geding; dat die afstand onvoorwaardelijk moet zijn; dat dit niet het geval is als het gaat om een verzoek om afstand waaraan, zoals in het onderhavige geval, een toekomstig en onzeker voorbehoud wordt verbonden, dat des te minder kan worden aanvaard daar de laatste memorie van de verzoekende partijen, die de Raad van State op 16 maart 2007 en dus na het verzoek om afstand heeft ontvangen, zowel is ingediend namens de vereniging zonder winstoogmerk ASSOCIATION FRANCOPHONE D'INSTITUTIONS DE SANTE, afgekort als AFIS, als namens de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid en intercommunale vereniging LE CENTRE HOSPITALIER REGIONAL DE LA CITADELLE; dat de verzoekende partijen daarin stellen dat, aangezien lijkt te moeten worden besloten dat het bestreden koninklijk besluit niet ingetrokken maar opgeheven is, ze nog altijd belang hebben bij de nietigverklaring van het bestreden besluit; dat de eerste verzoekende partij dus in het geding moet worden gehouden;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat het verzoekschrift wat betreft de tweede verzoekende partij, namelijk de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid en intercommunale vereniging LE CENTRE HOSPITALIER REGIONAL DE LA CITADELLE, niet ontvankelijk is, aangezien maar voor 175 euro zegels op het verzoek tot voortzetting van de procedure zijn aangebracht; dat ze voorts in verband met de vereniging zonder winstoogmerk ASSOCIATION FRANCOPHONE

D'INSTITUTIONS DE SANTE, de eerste verzoekende partij, aanvoert dat, aangezien geen enkele bepaling van de statuten van de vereniging haar de mogelijkheid biedt rechtsvorderingen in te stellen om de rechten van de universitaire ziekenhuizen te doen gelden, dit beroep niets van doen heeft met het doel van de vereniging en het belang van de vereniging niet verschilt van het belang van ongeacht welk ziekenhuis waarop het bestreden koninklijk besluit toepasselijk kan zijn, zodat haar vordering tot nietigverklaring niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid LE CENTRE HOSPITALIER DE LA CITADELLE, de tweede verzoekende partij, in haar memorie van wederantwoord terecht aanvoert dat ze als intercommunale vereniging een beroep kan doen op artikel 68, tweede lid, van het voormelde besluit van de Regent van 23 augustus 1948, zodat, wat haar betreft, de kosten in debet worden ingeschreven en niet worden verrekend door het aanbrengen van zegels; dat de vereniging zonder winstoogmerk ASSOCIATION FRANCOPHONE D'INSTITUTIONS DE SANTE, de eerste verzoekende partij, in dezelfde memorie terecht aanvoert dat ze volgens artikel 4, b en c, van haar statuten een groepering vormt van de organiserende instanties van ziekenhuizen die universitaire diensten, universitaire ziekenhuisfuncties en universitaire ziekenhuisprogramma's omvatten met als doel hen te verdedigen en te steunen, dat ze tot doel heeft specifieke collectieve belangen te verdedigen bij de overheidsinstanties die bevoegd zijn voor de volksgezondheid en dat ze dus blijk geeft van haar belang om in rechte op te treden; dat ze bij haar laatste memorie bovendien stukken heeft gevoegd waaruit blijkt dat haar vast bureau B, dat bevoegd is om dit beroep in te stellen, regelmatig samengesteld was toen het besloten heeft dit beroep in te stellen; dat de excepties van niet-ontvankelijkheid die de verwerende partij had opgeworpen bijgevolg niet opgaan;

Overwegende dat de verzoekende partijen een eerste middel ontleen aan "schending van de artikelen 18, 19, 68 en 69 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, aan schending van de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten en aan machtsoverschrijding"; dat ze stellen dat de bestreden handeling bijzondere normen bevat die van toepassing zijn op de universitaire ziekenhuisdiensten, universitaire ziekenhuisfuncties of universitaire zorgprogramma's, dat de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Erkenning, niet om advies is gevraagd voordat die normen zijn uitgevaardigd en dat zijn advies niet wordt vermeld in het bestreden koninklijk besluit, terwijl die vormvereisten moesten worden uitgevoerd voordat het bestreden besluit werd vastgesteld;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord en in hun laatste memorie aanvoeren dat "inzonderheid (...) artikel 4" van de wet op de ziekenhuizen - het voormelde artikel 4, waarin geen voorafgaand advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen wordt vereist - weliswaar als rechtsgrond van het bestreden koninklijk besluit wordt opgegeven, maar dat dit voorafgaande advies wel wordt vereist in artikel 68, betreffende de algemene erkenningsnormen waaraan de organisatie van de ziekenhuizen, alsook de organisatie en de werkwijze van elk soort dienst moeten voldoen, terwijl artikel 69 van die wet bepaalt dat bijzondere normen kunnen worden opgelegd, inzonderheid voor de universitaire ziekenhuizen, dat in het bestreden koninklijk besluit normen voor een soort dienst worden bepaald in de vorm van normen betreffende de minimumvoorwaarden inzake medisch personeel, dat het bestreden koninklijk besluit als dusdanig in overeenstemming moest zijn met artikel 68 van de wet op de ziekenhuizen; dat ze voorts stellen dat het koninklijk besluit van 14 november 1978 tot vaststelling van de voorwaarden om te worden aangewezen als universitair ziekenhuis of als universitaire ziekenhuisdienst, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 8 mei 1998, is uitgevaardigd op basis van artikel 1, § 2, van de wet van 23 december 1963 op de ziekenhuizen, nadat het advies was ingewonnen van de ziekenhuisraad en de Nationale Commissie voor Ziekenhuisprogrammatie;

Overwegende, wat de aangevoerde schending van de voormelde artikelen 18 en 19 van de wet op de ziekenhuizen betreft, dat de bestreden handeling steunt op het voornoemde artikel 4 van de wet op de ziekenhuizen; dat in die bepaling niet staat dat het advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen moet worden ingewonnen voordat de Koning voorwaarden bepaalt waaraan ziekenhuizen, ziekenhuisdiensten, ziekenhuisfuncties of zorgprogramma's moeten voldoen om te kunnen worden aangewezen als universitair ziekenhuis, universitaire ziekenhuisdienst, universitaire ziekenhuisfunctie of universitair zorgprogramma; dat bij artikel 18 van die wet uitsluitend een Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen wordt opgericht en de taak van die raad wordt omschreven, terwijl in artikel 19 de samenstelling wordt geregeld van die raad, die bestaat uit drie afdelingen, namelijk een afdeling Programmatie, een afdeling Erkenning en een afdeling Financiering; dat de verzoekende partijen niet aantonen in welk opzicht die bepalingen door het bestreden koninklijk besluit zouden worden geschonden;

Overwegende, wat de aangevoerde schending van de voormelde artikelen 68 en 69 van de wet op de ziekenhuizen betreft, dat artikel 68 aan de Koning de bevoegdheid verleent om, op advies van de Nationale Raad voor

Ziekenhuisvoorzieningen, de algemene erkenningsnormen te bepalen waaraan de organisatie van de ziekenhuizen, de organisatie en de werkwijze van elk soort dienst en de organisatie van de dringende geneeskundige verzorging moeten voldoen; dat zelfs als het bestreden besluit tot doel zou hebben erkenningsnormen te bepalen, moet worden vastgesteld dat het gaat om bijzondere normen, opgesomd in artikel 69, die alleen gelden voor universitaire ziekenhuizen of voor de diensten die voldoen aan eisen van speciale bekwaamheid in de niet-universitaire ziekenhuizen, waarvoor het advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen niet vereist is;

Overwegende dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partijen een tweede middel ontleen "aan schending van artikel 84 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, ontstentenis van motivering en machtsoverschrijding"; dat ze aanvoeren dat verzocht is om een advies van de afdeling Wetgeving binnen een termijn van één maand, zonder dat het verzoek op een relevante en afdoende motivering berustte, terwijl zaken die om advies aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd, worden behandeld op basis van hun rolnummer, dat "de uitzonderingen op die regel gemotiveerd moeten worden", dat de Regering des te minder redenen had om van de regel af te wijken, daar ze helemaal geen haast heeft gemaakt met het bekendmaken van de bestreden handeling in het Belgisch Staatsblad, aangezien de bestreden handeling pas één maand en 19 dagen na het advies van de Raad van State is bekendgemaakt;

Overwegende dat, wanneer de afdeling Wetgeving van de Raad van State om advies wordt verzocht met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 1/, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, moet worden aangenomen dat het verzoek om spoedbehandeling niet uitdrukkelijk hoeft te worden gemotiveerd en dat de redenen waarom de overheid besluit om te vragen dat het advies binnen dertig dagen wordt verstrekt, buiten het toetsingsbereik vallen van een rechter die oordeelt over de vraag of er sprake is van machtsoverschrijding; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partijen een derde middel ontleen "aan de onwettigheid van het koninklijk besluit van 7 juni 2004 tot vaststelling van de voorwaarden om te worden aangewezen als universitair ziekenhuis, aan schending van de artikelen 18, 19, 68 en 69 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, aan schending van de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten en aan

machtsoverschrijding"; dat ze aanvoeren dat in de bestreden handeling staat dat de medische staf in de ziekenhuisdiensten, ziekenhuisfuncties of zorgprogramma's moet voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 1, 2/, van het voormelde koninklijk besluit van 7 juni 2004, terwijl dat koninklijk besluit onwettig is omdat daarover geen advies is ingewonnen bij de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen, afdeling Erkenning;

Overwegende dat de verwerende partij - zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel - terecht opmerkt dat het koninklijk besluit van 7 juni 2004 berust op artikel 4 van de wet op de ziekenhuizen, luidens hetwelk de Koning als enige bevoegd is om bijzondere normen vast te stellen, los van enige procedure om advies in te winnen bij de afdeling Erkenning van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partijen een vierde middel ontleen "aan schending van artikel 4 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, aan ontstentenis van motivering, aan schending van de grondwettelijke regels inzake gelijkheid en non-discriminatie, aan een kennelijke beoordelingsfout en aan machtsoverschrijding"; dat ze aanvoeren dat de bestreden handeling bepaalt dat universitaire ziekenhuisdiensten, universitaire ziekenhuisfuncties of universitaire zorgprogramma's moeten worden geleid door diensthoofden met een academische aanstelling, dat de medische staf moet bestaan uit op zijn minst 70 pct. artsen die voltijds werken als arbeidscontractant of in vast dienstverband en die voor hun klinische activiteiten uitsluitend in het ziekenhuis werken, en dat de bestuursorganen van het ziekenhuis dat de dienst, de functie of het zorgprogramma exploiteert, hetzij één lid van het universitair ziekenhuis moeten tellen, hetzij op zijn minst twee leden van de bestuursorganen van de faculteit Geneeskunde; dat ze aanvoeren dat de voorwaarden voor een erkenning als universitaire ziekenhuisdienst, universitaire ziekenhuisfunctie of universitair zorgprogramma alleen betrekking mogen hebben op de specifieke functie van zulke diensten, functies of programma's op het gebied van patiëntenzorg, klinisch onderricht en toegepast wetenschappelijk onderzoek, de ontwikkeling van nieuwe technologieën en de evaluatie van medische activiteiten, dat er geen verband bestaat tussen, enerzijds, het vereiste betreffende de samenstelling van de medische staf, die 70 pct. artsen moet tellen die voltijds werken als arbeidscontractant of in vast verband en die voor hun klinische werkzaamheden uitsluitend verbonden zijn aan het ziekenhuis, en anderzijds de functie van diensten, functies of programma's op het gebied van patiëntenzorg, klinisch onderricht en toegepast wetenschappelijk onderzoek, de ontwikkeling van nieuwe technologieën en de evaluatie van medische activiteiten; dat ze stellen dat artsen met een aannemingsovereenkomst dezelfde

waarborgen bieden als artsen die als arbeidscontractant of in vast verband in dienst zijn genomen, dat dit des te meer geldt daar de bestreden handeling ook bepaalt dat een ziekenhuisarts alleen kan worden benoemd of aangesteld nadat advies is gegeven door de faculteit Geneeskunde, zodat de juridische aard van zijn relatie met het ziekenhuis niets van doen heeft met zijn deelneming aan de specifieke opleidingsfunctie van de diensten, functies of programma's; dat ze vermelden dat de grondwettelijke regels inzake gelijkheid en non-discriminatie niet uitsluiten dat er een verschil in behandeling wordt ingesteld tussen bepaalde categorieën van personen, voor zover het differentiatie criterium berust op objectieve en redelijke redenen, waarbij een dergelijke wettiging moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de aangevochten maatregel, alsook met de aard van de aan de orde zijnde principes; dat ze stellen dat het in het licht van die regels niet gewettigd is dat 70 pct. van de artsen die hun betrekking uitoefenen in de betrokken diensten, functies en programma's arbeidscontractanten of vaste personeelsleden zijn, terwijl artsen die hun betrekking uitoefenen in het kader van een aannemingsovereenkomst en die bovendien alle vereiste waarborgen bieden, niet mogen worden meegeteld bij het berekenen van dat percentage, dat een dergelijke voorwaarde des te onredelijker is daar de artsen die thans hun betrekking uitoefenen in zulke diensten, functies of programma's aan het ziekenhuis verbonden zijn door een aannemingsovereenkomst en dat die manier van samenwerken geen enkel bezwaar heeft doen ontstaan in het licht van de beoogde doelstellingen, dat dezelfde regels van gelijkheid en non-discriminatie inhouden dat verschillende situaties verschillend moeten worden aangepakt, dat het onredelijk is dezelfde eisen inzake medische staf te stellen aan een universitair ziekenhuis en aan een algemeen ziekenhuis met een universitaire ziekenhuisdienst, een universitaire ziekenhuisfunctie of een universitair zorgprogramma en dat het al even onredelijk is te eisen dat in alle bestuursorganen van universitaire ziekenhuizen, ongeacht de omvang van de universitaire ziekenhuisdienst, van de universitaire ziekenhuisfunctie of van het universitaire zorgprogramma, op zijn minst één lid van het bestuursorgaan van de faculteit Geneeskunde zitting heeft, alsook één lid van het universitair ziekenhuis dat academische taken voor de faculteit Geneeskunde vervult;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord en in hun laatste memorie stellen dat de voorwaarden die vervat zijn in het bestreden koninklijk besluit betrekking hebben op de diensten, functies of programma's "op het gebied van patiëntenverzorging, het klinisch onderricht, het toegepast wetenschappelijk onderzoek, de ontwikkeling van nieuwe technologieën en de evaluatie van de medische activiteiten", dat de desbetreffende behoeften in het licht van deze bepaling moeten worden onderzocht, dat de verwerende partij ten onrechte aanvoert dat als de medische staf voor het grootste gedeelte uit zelfstandige

artsen zou bestaan, de meerderheid van de artsen per prestatie zou worden vergoed, met als nefast gevolg dat hun prioriteiten zouden veranderen terwijl de vergoeding van artsen die als arbeidscontractant of in vast verband werken, volledig losstaat van het aantal prestaties dat ze verrichten, dat die redenering duidelijk mank loopt, dat artikel 132, § 1, van de wet op de ziekenhuizen bepaalt hoe ziekenhuisartsen kunnen worden vergoed, dat niet is bewezen dat er een juridisch of feitelijk verband bestaat tussen de vergoeding voor de handeling en de rechtspositie van arbeidscontractant, vast personeelslid of zelfstandige, dat de vergoeding van een arbeidscontractant of een vast personeelslid deels variabel kan zijn, terwijl een arts die onder het sociale statuut van de zelfstandigen valt vaste honoraria kan innen, verhoogd met vergoedingen die volledig losstaan van het produceren van medische honoraria, in welk geval de artsen en de ziekenhuisinstellingen niet onder de sociale zekerheid voor werknemers vallen, op voorwaarde dat ze zich houden aan de voorwaarden gesteld in artikel 1, § 3, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, dat het op zijn minst riskant is te stellen dat een ziekenhuisarts, als hij "per prestatie" wordt vergoed, zijn prioriteiten zal wijzigen, dat een arts in loondienst, een zelfstandige arts of een arts in vast verband op dezelfde manier kan worden vergoed, dat de verwerende partij zich vergist als ze veronderstelt dat de bezoldigingsvorm en de neiging van de arts om zich aan andere activiteiten te wijden dan aan het produceren van honoraria noodzakelijkerwijs samenhangen, dat ze het beginsel van gelijkheid en non-discriminatie schendt door de ziekenhuizen verschillend te behandelen, naargelang de ziekenhuisartsen in vast verband, als arbeidscontractant of als zelfstandige werken en dat ze geen enkele wettiging opgeeft voor het feit dat in het bestuursorgaan van het ziekenhuis ofwel één lid van de bestuursorganen van de faculteit Geneeskunde en één lid van het universitair ziekenhuis zitting moeten hebben, ofwel op zijn minst twee leden van de bestuursorganen van de faculteit Geneeskunde; dat ze voorts aanvoeren dat eisen dat de klinische werkzaamheden voltijds en uitsluitend in het ziekenhuis worden uitgeoefend niet gewettigd is in het licht van de specifieke functie van de betrokken diensten en programma's en dat er in de regeling daterend van vóór de bestreden handeling overeenkomsten bestonden tussen de universiteiten en de ziekenhuizen met universitaire bedden, zodat de faculteit Geneeskunde, als ze dat wou, concreet kon worden betrokken bij het beheer van het ziekenhuis;

Overwegende dat in het bestreden koninklijk besluit wordt bepaald onder welke voorwaarden ziekenhuisdiensten, ziekenhuisfuncties en zorgprogramma's van niet-universitaire ziekenhuizen als universitair kunnen worden beschouwd; dat het bestreden besluit, zo gezien, tot doel heeft te waarborgen dat de

universiteiten betrokken worden bij de organisatie van de universitaire ziekenhuisdiensten, universitaire ziekenhuisfuncties en universitaire zorgprogramma's, alsook bij de organisatie van de ziekenhuizen waarin zulke diensten, functies of programma's zijn ondergebracht; dat het bestreden koninklijk besluit, door voor te schrijven dat een minimumaantal leden van de medische staf van de dienst, de functie of het programma als arbeidscontractant of in vast verband moeten zijn aangesteld, tot doel heeft ervoor te zorgen dat de betrokken personen hun universitaire taken werkelijk uitvoeren; dat de Raad van State, waarbij een beroep tot nietigverklaring is ingesteld, niet bevoegd is om te oordelen of de door de Koning gekozen formule om dat doel te bereiken opportuun is, noch om uitspraak te doen over de vraag of artsen met een aannemingsovereenkomst in dat verband dezelfde waarborgen bieden als artsen die met een arbeidsovereenkomst of in vast verband zijn aangesteld, maar alleen bevoegd is om, zo nodig, op te treden tegen een kennelijke beoordelingsfout die mogelijk aan het bestreden koninklijk besluit zou kleven; dat de verzoekende partijen in hun processtukken heftige kritiek uiten op de samenstelling van de medische staf, zoals die door het bestreden koninklijk besluit wordt opgelegd, en die kritiek ook toelichten; dat daaruit echter niet blijkt dat, gelet op de doelstelling beoogd door de verwerende partij, de vereisten die in het bestreden koninklijk besluit worden gesteld betreffende de juridische aard van de band die tussen de artsen en het ziekenhuis moet bestaan, de academische aanstelling van de diensthoofden en het percentage aan voltijdse artsen, een kennelijke beoordelingsfout zouden inhouden of als discriminerend zouden moeten worden bestempeld; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot afstand van het geding, ingediend door de vereniging zonder winstoogmerk ASSOCIATION FRANCOPHONE D'INSTITUTIONS DE SANTE, afgekort als AFIS, wordt afgewezen.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen ten belope van elk 350 euro.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van
de VIe kamer, op negentien maart tweeduizend acht door:

Mevr.	WILLOT-THOMAS,	kamervoorzitter,
de HH.	LEWALLE,	staatsraad,
	NIHOUL,	staatsraad,
Mevr.	SCHMITZ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

V. SCHMITZ

M.-L. WILLOT-THOMAS

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.